

Zojuist was men – het dient gezegd: met de moed der wanhoop – het erover eens geworden dat de toekomst van het Studentencorps aan de Vrije Universiteit sub voce Nil Desperandum Deo Duce progressief en in Amstelveen moet zijn gelegen.

Het lag daarom voor de hand dat zo snel als mogelijk het corps zich diende in te stellen op een dergelijke koerswijziging.

Op zich een gezonde conclusie.

Daarbij diende het echter niet te blijven: we moesten ook nog naar buiten laten zien hoe het ons ernst werd verstandig te worden.

De opzet van het novitiaat werd grondig gewijzigd, terwijl iemand de krant zou bellen om een berichtje over het afschaffen van het kaalscheren op een onopvallende plaats te laten zetten.

Ja, een onopvallende plaats, want met de aantrekkelijkheid van de nieuwe groentijd zou men zonder twijfel een stormloop van aspiranten te weeg brengen.

En dat konden we nog niet gebruiken.

250, desnoods 275 zou nog gaan; maar wat te doen wanneer er zich 300 melden zouden?

Toch maar liever op een binnenblad van de krant.

Voor het geval een en ander nog verrassingen in zich zou bergen, werden hier en daar enkele commissies ingesteld, die de zomer zouden besteden aan het uitdenken van even doeltreffende als aanspreekbare aanpak-methoden.

Intussen, meneer de rector, waren de leden van de novitiaatscommissie bezig elkaar op steeds wisselende adressen in het diepst geheim te ontmoeten.

Zelfs U had de indruk dat we in het geheel niet bijeenkwamen.

We maakten plannen, wogen voortdurend voor en nadelen af.

Het grote probleem daarbij was hoe in vredesnaam honderd à honderdvijftig middelbare scholieren drie weken lang bezig te houden met op zijn minst zinvolle dingen, als het dan niet meer plezierige mochten wezen. Toen het dan tenslotte, terwijl de rector corporis een afwerend praatje hield tegen de duizend op de voorlichtingsdag, toen het in Firesland begin september drie dagen lang windstil bleek te zijn, begonnen we te twijfelen aan de juistheid van onze inzichten.

Mijnheer de rector,

Groot was onze verrassing toen we toch gelijk bleken te krijgen.

Weliswaar werden het er later op de dag nog 150, maar groter beproeving bleef ons in elk geval gespaard.

Het moest echter misgaan.

De eerste avond hadden we geheel tegen bestaande gewoonten en tradities in een avond belegd over het thema: de organisatie en de organisatiestructuur en de organisatieproblemen van de universiteit.

Achteraf bleken we te ver gegaan te zijn, door vertegenwoordigers van het bestuur van de Studentenraad uit te nodigen.